

Pomoc nawet przy braku współpracy

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: poniedziałek, 16, maj 2016 00:00

Grzegorz P. Kubalski

Odsłony: 1231

Organy pomocy społecznej nie mogą bowiem pozostawić „samej sobie” osoby pozostającej w leczeniu poradni zdrowia psychicznego, niepełnosprawnej i wymagającej wsparcia w samodzielnej egzystencji, nawet w sytuacji braku współdziałania takiej osoby z pracownikami socjalnymi. Tak wynika z wyroku WSA w Krakowie z 21 kwietnia 2016 r., sygn. III SA/Kr 1278/15 (orzeczenie nieprawomocne).

Przytoczona teza zapadła w stanie faktycznym, w którym pracownicy socjalni kilkakrotnie nie byli w stanie zastać osoby ubiegającej się o zasiłek stały w mieszkaniu wskazanym przez nią jako miejsce zamieszkania. Stwierdzili natomiast, że w mieszkaniu nie ma żadnych sprzętów gospodarstwa domowego, nie ma oświetlenia (lamp, żarówek), wyposażenia mieszkania, ani też żadnych rzeczy osobistych wnioskodawcy, sugerujących jego bytność w lokalu. Co więcej – osoba ubiegająca się o zasiłek nie była w stanie wyjaśnić dlaczego jej adres podany do banku jest inny niż zadeklarowany adres zamieszkania, zaś sąsiedzi potwierdzili (co prawda anonimowo), że przedmiotowe mieszkanie od dłuższego czasu stoi puste. Na tej podstawie burmistrz miasta odmówił przyznania zasiłku stałego, a jego decyzję utrzymało w mocy samorządowe kolegium odwoławcze.

Inne stanowisko zajął sąd administracyjny. Wskazał, że w przypadku osób zwracających się o pomoc społeczną i jednocześnie: pozostających w leczeniu psychiatrycznym, niepełnosprawnych, niezdolnych do pracy i wymagających wsparcia w samodzielnej egzystencji – ograniczenie się pracowników socjalnych do ustalenia, że skarżący pod wskazanym przez niego adresem nie mieszka, jest niedopuszczalne, albowiem jest niezgodne z celami opieki społecznej, naruszając podstawowe zasady ustawy o pomocy społecznej i podstawowe zasady postępowania administracyjnego, a przede wszystkim jest niezgodne z podstawowymi zasadami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wyrażone w art. 68 ust. 3 Konstytucji RP: "Władze publiczne są obowiązane do zapewnienia szczególnej opieki zdrowotnej (...) osobom niepełnosprawnym..." oraz w art. 69 Konstytucji RP: "Osobom niepełnosprawnym władze publiczne udzielają, zgodnie z ustawą, pomocy w zabezpieczeniu egzystencji, przysposobieniu do pracy oraz komunikacji społecznej".

W związku z powyższym Sąd uznał, że organy administracyjne przeprowadziły postępowanie w stopniu niewystarczającym, albowiem mając na względzie twierdzenia skarżącego o pozostawaniu w leczeniu psychiatrycznym oraz materiał zgromadzony w sprawie powinny ustalić rzeczywistą sytuację rodzinną, majątkową i dochodową osoby ubiegającej się o pomoc poprzez wywiady przeprowadzone zarówno pod znanymi adresami, jak i w drodze wywiadu przeprowadzonego przez organy pomocy społecznej poprzedniego stałego miejsca zamieszkania skarżącego.